

یادداشتی از علیرضا شهبواری فرد، منتقد سینما؛

وداع تنها روی دیوار

"وداع" را تنها می‌توان روی دیوار جست. چرا که هیچ اثر عمیقی از وداع در فیلم نیست.

به گزارش خبر، علیرضا شهبواری فرد در یادداشت ارسالی با موضوع "وداع تنها روی دیوار" به پایگاه خبری گزارش‌خبر آورده است؛ وداع؛ اثریست که در اوایل دهه ۹۰ و یا حتی دهه ۵۰ منجمد شده است. دهه‌هایی که اعتیاد بدل به دغدغه اصلی شناسی اجتماعی شده بود. آثار فاخر زیادی در این زمینه ساخته شد، به خصوص دهه ۹۰، که قطعا فیلم وداع در برابر آنان هیچ عرض اندامی نمی‌تواند داشته باشد. گویی کارگردان اثر همواره نمی‌خواهد قبول کند این روزها سوژه‌ها عوض شده‌اند.

چرا که پرده نقره‌ای به دنبال جذابیت است، نه چندین قاب دوربین که تنها در تدوین به دنبال محتوایی مبهم می‌گردد. محتوایی که به سختی باید آن را در چندین دیوان‌نویسی مبهم و فردی مبتلا به اعتیاد یافت.

قاب‌ها آنقدر بلا تکلیف و منجرکننده بسته شده‌اند؛ که کارگردان برای ایجاد ذره‌ای محتوا در آنان، حتی از جابجایی ماشین در قاب پایانی مشاهده‌گری اش امتناع ورزیده است. نام اثر را (وداع) تنها می‌توان روی دیوار جست. چرا که هیچ اثری عمیق از وداع در فیلم نیست.

گویا کارگردان راه جذب مخاطب را تا پیش از درهای سالن سینما خوب بلد است. او پوستر طراحی می‌کند و از اشعار عارف قزوینی برای خود امضایی دست و پا می‌کند. اما دریغ که در ساخت محتوا و انتقال مفهوم به شدت عقیم است. در آخر باید به این مهم اشاره کرد که سینما استانداردهایی دارد و چه خوب است کارگردان اثر لحظاتی به آموخت این استانداردها بپردازد.